

Ik ben van mening dat regels op aantal speelbeurten naar 18 per jaar totaal niet reëel zijn voor een kind. Er wordt iets besloten zonder eens te praten met ervaringen van ouders.

Of datgene moet ik hebben gemist. Ik kan daar ook geen verslagen van vinden. Ik ben bereid om in gesprek te gaan. Ik heb namelijk 2 kinderen waarbij theater hun uitlaatklep is. Ze leren heel veel wat ze ook in het dagelijks leven kunnen meenemen. Maar helaas maar 24 weken want daarna mogen ze niet meer. Mijn kinderen functioneren juist beter als ze er in door mogen gaan i.p.v. van stopmomenten. Daarom vind ik dat je niet alles onder 1 noemer kunt plaatsen. Voor sommige kinderen is dit juist een medicijn. Maar dat wordt vergeten. Bepaal het dan a.d.h.v. schoolrapporten. Degene die overgaan kunnen het dus gewoon wekelijks aan. Vaak zelfs nog met hogere cijfers. Of vraag kinderen zelf hoe ze alles ervaren. Dan pas kun je een goed oordeel geven. Vaak heeft dit te maken met kinderen die goed mee kunnen komen op school. Als ze dan vrijstelling krijgen gaat het vaak juist beter dan verveling op school. Onze kinderen zijn juist het vak ingekomen omdat we een alternatief vonden voor schoolonderwijs.

Ook daarin heb ik een jaar geleden een brief verzonden naar het ministerie van onderwijs. Ik ben toen keurig gebeld of mijn brief doorgestuurd mocht worden naar een extern bedrijf die er onderzoek naar gingen doen. Daarop akkoord gegeven maar tot op heden nooit meer wat vernomen.

Dit ging over kinderen en schoolonderwijs in Nederland. Daarin moet er ook nog zoveel gebeuren. Nederland is een land van veel papierwerk maar zonder aanpak van de praktijk. En dat op vele gebieden zoals zorg, onderwijs, cultuur en noem maar op. Er wordt veel overleg gepleegd maar praktijkaanpak kan ik op vele gebieden tegenspreken. Op papier kan iedereen zijn bevindingen vermelden maar in de praktijk komt er niets van terecht. Als het al meer dan een jaar moet duren om te horen wat er met mijn brief is gedaan vind ik dat zeer te betreuren. En dus een goed moment om eens echt in gesprek te gaan waarbij niet enkel op papier afspraken gemaakt worden maar ook eens de praktijk er bij te pakken. Wat mij betreft mag ieder kind datgene doen naast school wat hen kracht geeft. Zolang ze maar gelukkig zijn. Dat is het doel voor alle kinderen mag ik aannemen.